

Arrest

nr. 249 300 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & A. ERNOUX
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. K. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Zanghora, een dorp gelegen in het Qarghayi district van de provincie Laghman. U woonde er samen met uw moeder, vader, twee zussen en vijf broers. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U vervulde uw schoolopleiding maar studeerde niet verder. U heeft uw gehele leven in Qarghayi gewoond, een regio die gebukt ging onder de aanwezigheid van de taliban. Desondanks deze precaire omstandigheden zette u zich in voor de verbetering van de lokale jeugd. Na uw middelbare studies te hebben afgerond probeerde u de jongeren van de streek te onderrichten. U trachtte hen moderne

denkwijzen bij te brengen, die indruisten tegen de ideologie van de taliban. Uw vooruitschrijdende inzichten maakten dat u in contact kwam met B. H. (...). Een welstellend persoon wonende te India die uw inzichten deelde. Na een maandenlang contact nodigde hij u uit om deel te nemen aan de Model United Nations in Rome (MUN). U trachtte in 2018 een eerste maal de conferentie bij te wonen. U reisde in november 2017 naar India om daar te wachten op de goedkeuring van Italië, maar u kon geen visum bemachtigen terwijl u in India verbleef. Op 7 januari 2019 reisde u nogmaals naar India. Deze keer kon u, na het verkrijgen van een visum, met succes doorreizen naar Italië en kon u de conferentie bijwonen. Uw deelname aan de MUN ging echter niet onopgemerkt voorbij. U postte immers verschillende foto's van uw reis op facebook. Op deze manier kwamen verscheidene van uw dorpsgenoten te weten dat u aanwezig was op de conferentie. Enkele dorpsgenoten waren daarbij zeer geïnteresseerd en wilden zelfs met u meegaan. Helaas kwam dit ook ter ore van de taliban. Ze begonnen dreigbrieven te verspreiden doorheen het dorp en waarschuwden de jongeren om niet het pad van de ongelovigen te bewandelen. Enkele dagen later kreeg u een telefoontje van uw vader. Hij gebood u om niet terug te keren, want u had andere jongeren aangemoedigd om u te volgen. Daarom bedreigde de taliban u ook met de dood en was het bijgevolg onmogelijk voor u om terug te keren. Hierop besloot u verder te reizen naar België en hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

U reisde in 2019 vanuit Afghanistan met het vliegtuig naar India, waar u enkele maanden verbleef bij B. H. (...) terwijl uw visum in orde werd gebracht. Vandaaruit reisde u naar Istanboel om vervolgens met het vliegtuig in Italië te arriveren. Vervolgens reisde u doorheen Frankrijk om zo uiteindelijk België te bereiken. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 28 maart 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw paspoort, uw taskara, de taskara van uw vader, een schooldocument, foto's genomen in Rome, een badge, een MUN-certificaat en een contract voor de *Giovani nel Mondo* organisatie neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Vooreerst meent u dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd door de taliban. U slaagt er echter niet in om uw vervolging door de taliban aannemelijk te maken. Zo stelt u dat de taliban u wilde doden nadat u de jongeren van het dorp had proberen te beïnvloeden met uw Westers gedachtegoed (CGVS p.15,23). Dit alles nam plaats tijdens uw reis naar Rome (CGVS p. 15, 18). Op de eerste plaats is het onduidelijk hoe de taliban op de hoogte was van uw Romereis. Zo stelt u dat de taliban werden geïnformeerd door uw mede-dorpsgenoten (CGVS p. 19). U kan echter niet verduidelijken wie dit zou hebben gedaan (CGVS p. 19). U zegt enkel op uiterst vage manier dat 'de taliban van uw dorp waren, en dat uw dorpsgenoten werkten voor de taliban (CGVS p. 22). Daarnaast stelt u op uiterst stereotiepe wijze dat de taliban 'actief zijn op een geheimzinnige manier' (CGVS p. 22). Deze weinigzeggende verklaringen slagen er echter niet in om te overtuigen, daar enige specificiteit lijkt te ontbreken en u geen enkele naam weet op te noemen. Ook blijft u opvallend oppervlakkig over de personen die u zouden vervolgen. U weet enkel dat het personen van de taliban waren (CGVS p. 20). U weet echter niet welke taliban het juist waren, en verwijst enkel naar de 'gehele groep' (CGVS p.20,21). Tegelijkertijd

verklaarde u dat de taliban 'van uw dorp waren' en dat uw dorpsgenoten werkten voor de taliban (CGVS p. 20). Men zou denken dat in een dorp van 20 à 25 huizen en waar de taliban klaarblijkelijk een sterke aanwezigheid had, u toch enkele van deze talibanleden zou kennen en zou kunnen opnoemen bij naam (CGVS p. 13). In de Afghaanse maatschappij worden immers nauwe banden onderhouden op niveau van zulke kleine gemeenschappen en zou u aldus bekend zijn geweest met de taliban van uw klein dorp. Als verklaring stelt u dat u er niet bij was om deze gebeurtenissen te hebben zien ontplooiën (CGVS p. 20). Deze verklaringen zijn echter niet afdoende, daar u op heden nog in contact staat met uw familie (CGVS p. 9). Men kan dan ook verwachten dat u zich zou informeren naar de identiteit van de personen die u vervolgen, temeer daar deze feiten een centrale rol spelen in uw verzoek om internationale bescherming. Tenslotte getuigen uw gedragingen allerm minst van iemand die een reële vrees zou ervaren. Nadat uw familie werd bedreigd door de taliban en werd beschimpt door het gehele dorp, verwijderde u immers nog altijd uw facebook niet, hetgeen de aanleiding was voor al uw problemen (CGVS p. 20,21). Sterker nog, u bleef foto's online zetten nadat u het slechte nieuws kreeg van uw familie (CGVS p. 22). Wanneer gevraagd of geen schrik had dat u verdere represailles over uw familie ging heen roepen antwoordde u 'mijn familieleden zaten al in de problemen' en dat u uw activiteiten moest voortzetten (CGVS p. 22). Het is echter geheel ongeloofwaardig dat u uw familie in zo een gevaar zou brengen. U was immers al welbewust van het feit dat de taliban u wilde vermoorden (CGVS p. 22). Verdere provocaties van uwer zijde hadden ernstige vergeldingsacties kunnen teweegbrengen tegenover uw familie. Uw nonchalante attitude met betrekking tot de veiligheid van uw familie komt allesbehalve overeen met iemand die werd vervolgd door de taliban. Men kan immers verwachten dat u uw eigen familie ten volste zou willen beschermen.

Het ongeloofwaardig gedrag in uw hoofde en de vele vaagheden in uw asielrelaas maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vervolging door de taliban. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en de EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-67, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/_easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel, uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk, uw verklaringen omtrent de financiële situatie van u en uw familie en uw eigen opleidingsniveau.

Op de eerste plaats is het profiel dat u zichzelf aanmeet compleet ongeloofwaardig. U verklaart namelijk dat u de zoon bent van een winkelier in het dorpje Zanghora, dat 20 tot 25 huizen telt (CGVS p.10,13). U beschrijft het winkeltje als niet groter zijnde dan het lokaal waarin u werd gehoord door het CGVS, waarin alledaagse goederen zoals Pepsi en groenten werden verkocht (CGVS p. 10). Gezien de beperkte grootte van de winkel en de kleinschaligheid van Zanghora kan er bezwaarlijk worden gesproken van een grote inkomstenbron. Een zeer beperkte afzetmarkt gecombineerd met een beperkte handelsruimte dat handelt in alledaagse goederen maken een grote inkomstenstroom immers vrijwel onmogelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt ook dat Afghanistan over één van de laagste bruto nationale producten per inwoner beschikt en het gemiddelde maandelijks inkomen per huishouden rond de 200 USD ligt. Uit wat hierboven staat beschreven volgt dat uw familie over een zeer bescheiden inkomen zou moeten beschikken, zeker gezien het winkeltje jullie enige bron van inkomsten was (CGVS p.10). Daarbij bestond uw onmiddellijke familie maar liefst uit 10 personen, uw twee ouders, twee zussen, vijf broers en uiteraard uzelf (CGVS p.9). Wat maakt dat het beperkte inkomen moest worden verdeeld over 10 personen. Dit maakt het des te ontstellender dat u uw daaropvolgende reizen op zulke gemakzuchtige wijze kon maken. U maakte immers op twee afzonderlijke tijdstippen kostelijke reizen. Een eerste maal ging u naar India in 2017, waar u gedurende drie maanden trachtte een visum voor Italië te bemachtigen, zonder succes (CGVS p.7,8). Een tweede maal ging u naar India in 2019, waar u nog maar eens drie maanden verbleef op hotel teneinde een visum voor Italië te regelen, ditmaal met succes (CGVS p. 7,8,17). In de tijdspanne van iets meer dan een jaar reisde u tweemaal naar India, waar u dan zes maanden zou hebben verbleven en reisde u éénmaal door naar Rome (CGVS p. 5,7,8,17,18). Dat dit een kostelijke affaire was, is duidelijk. Zo verklaart u zelf dat het ticket naar Rome 800 euro kostte en de toegang tot de conferentie daarbovenop nog eens 250 euro kostte (CGVS p. 17). Evenwel niet meegerekend zijn uw twee reizen naar India en langdurige verblijven daar. Deze reis zou voor iemand met uw achtergrond onbetaalbaar moeten zijn. Als verklaring hiervoor stelt u naarstig te hebben gespaard. Zo zou uw tijdens het schoolgaan water, yoghurt en rietsuiker hebben verkocht (CGVS p. 14,18). Uiteindelijk zou u zo een 180.000 afghani hebben vergaard, omgerekend 2000 euro. Dit relatief hoge bedrag zou u tijdens de laatste vier jaar van uw schoolcarrière hebben verdiend. Na uw middelbare opleiding, werkte u niet langer en probeerde u uw jonge dorpsgenoten te beschaven (CGVS p. 14,15). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat u dit bedrag zou hebben bijgespaard op deze periode, en vervolgens gedurende 2 jaar geen cent zou hebben uitgegeven. Zoals eerder vermeld, moest uw zeer uitgebreide familie immers rondkomen met een beperkt inkomen van het winkeltje. Gezien de nauwe en traditionele familieverbanden die worden onderhouden in Afghanistan, is het zeer ongeloofwaardig dat de oudste zoon zijn inkomsten niet zou moeten delen met de rest van het gezin. Zeker gezien al uw broertjes nog op school zitten en dus niet werken (CGVS p. 8). Dit alles doet zeer sterk twifelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw financiële middelen. Immers, de kosten van uw reizen vallen niet te rijmen met de door u geschetste achtergrond van uw familie.

Daarnaast haalt u ook het figuur van B. H. (...) aan, een welwillende benefactor die een deel van uw reis financierde (CGVS p.8,15,16,17,18). U zou deze man toevalligerwijze hebben ontmoet op facebook, in het prille begin van 2017 (CGVS p.16). Na met hem te hebben geconverseerd gedurende 9 à 10 maanden besloot hij u te helpen om deel te nemen aan de Model United Nations in Rome (CGVS p. 15,16). Hij bekostigde significante delen van uw reis en regelde uw deelname aan de Model United Nations (CGVS p. 8,15,16,17,18). Het is evenwel totaal ongeloofwaardig dat een man, wie u nog nooit in levende lijve had ontmoet, zulke aanzienlijke kosten zou sponsoren. Dit zou immers getuigen van een onwaarschijnlijk niveau van filantropie, dat zich nota bene volledig zou hebben voltrokken via Facebook. Het is ook onduidelijk hoe u deze man zou hebben ontmoet. U stelt dat u in 2017, zijn naam zag op facebook, zijn foto's en verklaringen, en dat hij u een wijs persoon leek (CGVS p. 17). Daarboven was deze persoon ook nog eens afkomstig uit uw dorp (CGVS p. 17). Met 2.6 miljard gebruikers op facebook, lijkt deze ontmoeting wel uiterst toevallig. Dat u deze man zou vinden op facebook en hij u ook nog eens financieel zou steunen lijkt wel zeer onwaarschijnlijk. Een meer plausibele verklaring dringt zich op bij het bespreken van uw broer.

U stelt immers dat u geen familie heeft buiten Laghman, en dat uw broers allen nog studeerden op school (CGVS p. 8). Echter, zo blijkt uit een doorgedreven onderzoek door het CGVS waarvan informatie in bijlage, heeft u hierover niet de waarheid verteld. U bent immers duidelijk zichtbaar op een foto met ene S. K. (...), waaruit men niet anders kan afleiden dat het hier om uw eigen 18-jarige broer S.

(...) gaat. Uit een onderzoek van zijn profiel blijkt dat hij wonende is in Kabul. Hij attendeerde de Abdul Hadi Dawi school gelegen in Kabul en heeft daarbij een foto voor de schoolpoorten hiervan met zijn klasgenoten (zie blauwe map). Het feit dat uw broer studeert en woont in Kabul, duidt op een misrepresentatie van het netwerk dat u ter uw beschikking heeft. U heeft immers familie wonende te Kabul. Verder blijkt de Abdul Hadi Dawi school eenzelfde school te zijn waarnaar B. H. (...) ging, zo blijkt uit zijn facebook profiel (zie blauwe map). Wat meteen doet vermoeden dat u B. H. (...) niet ontmoette op Facebook, maar in Kabul. Het kan immers niet toevallig zijn dat B. H. (...) en uw broer S. (...) naar eenzelfde school gingen in Kabul. Het netwerk dat u bezit buiten Laghman is veel breder dan u voorheen schetste. Dat u hierover de waarheid heeft trachten te verbergen doet daarbij ook ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de locatie van uw overige familieleden. Tevens doet het gegeven dat uw broer in Kabul studeerde nog meer vragen stellen met betrekking tot de financiële vermogendheid van uw familie. De nederige achtergrond van uw familie valt immers moeilijk te verzoenen met het feit dat ze genoeg middelen hebben om één van hun zonen in Kabul te laten studeren. Eenzelfde school, nota bene, waar uw 'heel rijke' vriend B. H. (...) studeerde (CGVS p.17). Indien uw familie werkelijk een nederige achtergrond kende, is het weinig waarschijnlijk dat uw broer in Kabul zou samen studeren met iemand wiens familie een zakenimperium zou hebben in Rusland (CGVS p. 17). De kloof tussen de gemiddelde Afghaan en de rijke elite is immers nog steeds gigantisch (zie info blauwe map). Dit doet temeer vermoeden dat uw familie beschikt over aanzienlijk meer middelen dan u doet uitschijnen.

Tenslotte is uw niveau van opleiding ook niet aannemelijk. Zo stelt u dat u na het vervolledigen van uw middelbare studies niet verder studeerde (CGVS p.14,15,17). U zegt dat u 'geblokkeerd' was in uw ambities om verder te studeren (CGVS p. 14). Wat u gedurende de twee jaren tussen uw afstuderen van de middelbare school en uw eerste reis naar India deed is echter geheel onduidelijk. U verklaart dat u 'andere mensen aanmoedigde in het dorp' en 'probeerde jongeren te helpen om hun gedachten te doen veranderen' (CGVS p. 14). Gevraagd naar wat u met deze vage toespelingen bedoelde, stelt u: 'Ik wilde Afghanistan dienen, ik wilde andere jongeren helpen, om hun denkwijze te veranderen' (CGVS p. 14). Deze uitlegging is echter weinig verduidelijkend. Verder stelt u dat u boeken las en volleybal en cricket speelde (CGVS p. 15). Van verdere studies zou geen sprake zijn. Het valt echter moeilijk te geloven dat u geen verdere studies heeft gevolgd. Op de eerste plaats was uw familie vermogend genoeg om uw broer in Kabul te laten studeren, wat sterk doet vermoeden dat men ook de middelen zou hebben om de oudste zoon, met name u, te laten verder studeren. Het valt te denken dat iemand met uw eerder beschreven ambities zulke opportuniteiten niet links zou laten liggen. Gezien de vermoede financiële vermogendheid van uw familie en uw eigen aantoonbare ambities is het daarom weinig waarschijnlijk dat u twee jaar vrijwel niets zou doen. De middelen en opportuniteit waren immers ter uwer beschikking, met name een middelbaar diploma en een sterk financieel netwerk. Daarbij laat uw deelname aan de Model United Nations Conference in Rome weinig twijfel over aan het bestaan van een verdere schoolcarrière in uw hoofde. Immers, zo blijkt uit informatie die ter beschikking gesteld werd door de Rome Model United Nations zelf, is de conferentie louter gericht op studenten (zie blauwe map). Het concept van de Model United Nations wordt dan ook gedefinieerd als "an educational simulation and/or academic activity in which students can learn about diplomacy, international relations, and the United Nations". Zelf stelt u dat mensen van 17 jaar tot 40 jaar konden meedoen aan de conferentie en hun achtergrond, student of geen student, van geen enkel belang was (CGVS p. 17). Dit lijkt echter rechtlijnig in te gaan tegen de informatie waarover het CGVS beschikt, wat telkens benadrukt dat de Model United Nations op studenten gericht zijn (zie blauwe map). Het feit dat de Model United Nations zuiver gericht zijn op studenten, samengenomen met de eerdere twijfels omtrent het ontbreken van enige verdere studies in uw hoofde, maken dat er ook op dit punt moet worden vastgesteld dat uw verklaringen ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg moet men concluderen dat u ook op het punt van uw opleidingsniveau niet de waarheid verteld.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel, uw opleidingsniveau de financiële situatie van u en uw familie en het netwerk waarover u beschikt. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Wat betreft de documenten die u neerlegt, met name uw paspoort, taskara, de taskara van uw vader en een schooldocument dient bemerkt dat deze documenten enkel uw identiteit en afkomst uit Qarghayi bevestigen, hetgeen heden niet in vraag wordt gesteld. Daarnaast legt u ook enkele foto's uit Rome neer, een badge, een MUN-certificaat alsook een contract voor de Giovani nel Mondo organisatie, die geaffilieerd zijn met de Model United Nations in Rome. Deze documenten staven uw deelname aan de Model United Nations te Rome, hetgeen evenmin in vraag wordt gesteld.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

Ten aanzien van uw opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud die door uw advocaat aan het CGVS werden overgemaakt op 01/07/20 en waarvan bijlage in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat deze geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS. Immers verklaart u hierin slechts dat u niet meer gelooft dat de taliban u hier in België kan doden en u zich zeker voelt in België. Deze opmerkingen kunnen op geen enkele wijze de bovenstaande ongeloofwaardigheden herstellen. Deze opmerking heeft immers geen weerslag op het eigenlijke relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van "Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 17 van de Koninklijk besluit van de 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en schending van de beginselen inzake vermoedens, afgeleid uit de artikelen 1349 en 1353 van het Burgerlijk Wetboek". Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij beroept zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending inroept van de artikelen 1349 en 1353 van het Burgerlijk Wetboek, duidt de Raad er evenwel op dat deze artikelen enkel betrekking hebben op een verbintenissenrechtelijke context en dan ook niet nuttig kunnen worden ingeroepen in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintenissencontext tussen de Belgische autoriteiten en de verzoeker om internationale bescherming.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig

mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend gezien haar jonge leeftijd zowel op het moment van de gebeurtenissen als nu, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij niet toelicht op welke manier haar leeftijd een invloed heeft gehad op de beoordeling van haar verklaringen of de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Bovendien dient te worden benadrukt dat de relevante feiten zich afspeelden in de periode 2017-2019 en dat verzoekende partij op dat moment meerderjarig was. Immers blijkt uit haar verklaringen en haar paspoort dat zij geboren is in 1996 (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS, p. 6; administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 2). De Raad is van oordeel dat van een jongvolwassene verwacht mag worden dat hij voldoende concreet, gedetailleerd en waarheidsgetrouw de gestelde vragen inzake zijn asielmotieven, herkomst en socio-economische profiel kan beantwoorden.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat deze arresten geen bindende precedentswaarde hebben, gelet ook op het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit wat volgt blijkt evenwel dat verzoekende partij desbetreffend manifest in gebreke blijft.

2.2.6. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd wordt waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, met name dat zij zou vervolgd worden door de taliban. Meer bepaald wordt dienaangaande vastgesteld dat (i) verzoekende partij niet kan verduidelijken hoe de taliban op de hoogte werden gesteld van haar reis naar Rome; (ii) verzoekende partij verklaart dat zij door talibanleden uit haar dorp werd geviseerd maar niet kan toelichten om wie het ging en evenmin namen kon geven van dorpsgenoten die bij de taliban waren aangesloten; en (iii) verzoekende partij haar gedrag na de bedreigingen en haar nonchalante attitude met betrekking tot de veiligheid van haar familie allesbehalve overeenkomen met die van iemand die door de taliban wordt vervolgd. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten bijbrengt die desbetreffende motivering in een ander daglicht stellen.

2.2.7.1. Verzoekende partij meent vooreerst dat haar niet verweten kan worden dat zij niet weet hoe de taliban op de hoogte was van haar reis naar Rome en welke taliban het juist zijn die haar zouden vervolgen, aangezien zij zelf niet aanwezig was.

2.2.7.2 De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing reeds gemotiveerd wordt dat haar uitleg dat zij zelf niet aanwezig was om deze gebeurtenissen te hebben zien ontplooiën niet volstaat om haar vage verklaringen over welke dorpsgenoten de taliban geïnformeerd hadden over haar reis naar Rome en over wie haar precies zou vervolgen te vergoelijken, aangezien verzoekende partij op heden nog in contact staat met haar familie en men dan ook kan verwachten dat zij zich zou informeren naar de identiteit van de personen die haar vervolgen, temeer daar deze feiten een centrale rol spelen in haar verzoek om internationale bescherming. Het louter herhalen van diezelfde uitleg, zonder voormelde

pertinente bemerking in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen, biedt dan ook allerminst soelaas.

2.2.8.1. Waar verwerende partij meent dat haar gedrag na de bedreigingen en haar nonchalante attitude met betrekking tot de veiligheid van haar familie allesbehalve overeenkomen met die van iemand die door de taliban wordt vervolgd, duidt verzoekende partij erop dat enkel zichzelf wordt bedreigd door de taliban. Daarnaast merkt zij nog op dat, wat betreft het gegeven dat haar familie beschimpt werd door het gehele dorp, haar vader de voorkeur gaf zijn zoon te steunen.

2.2.8.2. De Raad bemerkt evenwel dat uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt dat ook haar familie werd bedreigd door de taliban en tevens werd beschimpt door het gehele dorp (notities CGVS, p. 20-22). In dat licht is het dan ook wel degelijk geheel ongeloofwaardig dat verzoekende partij nog altijd haar Facebook niet verwijderde, de aanleiding voor al haar problemen, en zelfs foto's online bleef zetten nadat zij het slechte nieuws kreeg van haar familie, en op die manier haar familie in gevaar zou brengen.

2.2.9.1. Voorts voegt verzoekende partij inzake de bedreigingen van de taliban als bijlage bij haar verzoekschrift nog een brief van de taliban (bijlage 3).

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vooreerst vast dat dit document slechts een kopie betreft waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kan worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien dient erop te worden gewezen dat de bewijswaarde van dergelijk document hoe dan ook bijzonder relatief is, gelet op de informatie die verwerende partij aan haar nota met opmerkingen voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 4, nota met opmerkingen, bijlage 1, "COI Focus" betreffende "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" d.d. 21 november 2017) en waaruit blijkt dat allerlei (ver)vals(t)e Afghaanse documenten op eenvoudige wijze tegen betaling kunnen worden bekomen, en dat zogenaamde nachtbrieven van de taliban op eenvoudige wijze na te maken zijn. Dergelijk document kan dan ook enkel een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij zetten doch kan op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas herstellen. De bewijswaarde van dit stuk wordt bovendien nog verder ondergraven door de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud geen melding heeft gemaakt van brieven van de taliban die zij in haar bezit heeft of in haar bezit zou kunnen krijgen. Integendeel, zij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar dat de taliban in haar dorp brieven verspreidde omtrent hun activiteiten maar stelde tegelijk dat haar familie nooit een dergelijke brief had ontvangen. Verzoekende partij stelde tevens dat zij of haar familieleden nooit in het bezit waren van een dergelijke brief (notities CGVS, p. 19). Het is dan ook opmerkelijk dat verzoekende partij in het kader van haar beroepsprocedure plots wél in het bezit blijkt van een brief afkomstig van de taliban. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij in haar verzoekschrift geheel nalaat toe te lichten hoe een dergelijke brief plots in haar bezit kwam. Dat zij *post factum* in de door haar bijgebrachte aanvullende nota d.d. 19 januari 2021 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) alsnog enige verduidelijking geeft omtrent hoe zij in het bezit is gekomen van deze dreigbrief – zij stelt dat zij "(n)a de negatieve beslissing van het CGVS (...) een van zijn vrienden (M.) (smeekte) om hem een kopie te sturen van de brief die onder de dorpelingen was verspreid" – doet aan voormelde vaststellingen geen enkele afbreuk. Immers betreffen dit slechts blote beweringen die zij op geen enkele wijze staft. Zij het er overigens op gewezen dat het uiterst opmerkelijk is dat verzoekende partij pas na het ontvangen van een negatieve beslissing een ernstige poging zou ondernemen om dergelijke dreigbrief in haar bezit te krijgen. Daarenboven blijft onverminderd overeind dat aan de bijgebrachte dreigbrief geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht nu het slechts een kopie betreft.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij verder betoogt dat zij omwille van haar deelname aan de Model United Nations in Rome en haar Facebookposts hierover als een verwesterde jongere dient te worden beschouwd en bijgevolg een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, waarbij zij verwijst naar enkele rapporten van respectievelijk *Free Movement*, EASO en UNHCR, wijst de Raad er evenwel op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een loutere verwijzing naar risicoprofielen, rapporten van internationale organisaties en de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft. Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij er niet alleen niet in slaagt het door haar aangevoerde relaas aannemelijk te maken

doch tevens geen zicht biedt op haar werkelijke profiel, familiaal netwerk, de financiële middelen van haarzelf en haar familie, en haar opleidingsniveau. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door haar aangemeten socio-economische profiel in Afghanistan, verhindert verzoekende partij de asielinstanties dan ook te oordelen of zij, om zich te onttrekken aan de algemene veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, in staat zou zijn om bij een terugkeer naar Afghanistan buiten haar regio van herkomst in haar levensonderhoud te voorzien.

2.2.11. Ook daar waar verzoekende partij stelt dat zij een nood aan internationale bescherming heeft aangezien zij de leeftijd heeft bereikt waarop zij kan worden ingezet in de strijd (*"Men of Fighting Age"*) en desbetreffend verwijst naar een internetartikel van het Agentschap Integratie en Inburgering en de *Eligibility Guidelines* van UNHCR, onderstreept de Raad wederom dat een loutere verwijzing naar risicoprofielen, artikels van agentschappen, rapporten van een internationale organisatie en de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. Waar verzoekende partij overigens in haar verzoekschrift stelt dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de eerdere pogingen van de taliban om haar aan te werven, stelt de Raad vast dat deze bewering geen weerslag vindt in het administratief dossier. Integendeel, door verzoekende partij werd tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaard dat zij door de taliban met de dood werd bedreigd en een poging tot rekrutering kwam op geen enkel ogenblik ter sprake.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar aanvullende nota d.d. 19 januari 2021 nog verschillende internetartikelen voegt (bijlagen 3-6), stellende dat hieruit het toenemende geweld van de Taliban en IS tegen het maatschappelijke middenveld en de media in het bijzonder blijkt, waarvan zij zichzelf als lid beschouwt, herhaalt de Raad dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.13. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden gewezen op de medewerkingsplicht die op de verzoeker om internationale bescherming rust. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij de asielinstanties zicht biedt op zijn werkelijke socio-economische achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop hij kan steunen en zijn reële financiële draagkracht, zodat kan

worden beoordeeld of hij over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor de asielinstanties onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

De Raad benadrukt vooreerst dat verwerende partij middels de bestreden beslissing weigert de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij toe te kennen omdat verzoekende partij niet toelaat de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert haar noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van haar mogelijkheden tot hervestiging nu zij geen zicht biedt op haar aangemeten profiel, opleidingsprofiel, haar financiële situatie en die van haar familie, en het netwerk waarover zij beschikt. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekende partij een verkeerde lezing maakt van de bestreden beslissing wanneer zij stelt dat de commissaris-generaal Kabul als veilig en redelijk intern vestigingsalternatief voor verzoekende partij beschouwt. Haar betoog dat Kabul niet beschouwd kan worden als een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief en de informatie waarnaar zij in dit verband verwijst, zijn *in casu* dan ook niet dienstig.

De Raad wijst er voorts op dat in de bestreden beslissing omstandig wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar aangemeten profiel, opleidingsprofiel, haar financiële situatie en die van haar familie, en het netwerk waarover zij beschikt. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen afdoende argumenten aanhaalt die van aard zijn deze conclusie in een ander daglicht te stellen.

Wat vooreerst de opmerking van verzoekende partij betreft dat *“de verzoeker nooit geconfronteerd werd met alle verklaringen in de pagina's 4 en 5 van de beslissing van het CGVS, wat in strijd is met artikel 17, §2, van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003”*, wijst de Raad erop dat artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat indien de ambtenaar tijdens het persoonlijk onderhoud tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming ontbreken, hij de verzoeker in de loop van het persoonlijk onderhoud in de gelegenheid stelt om hierover uitleg te geven. De door verzoekende partij betwiste passages in de bestreden beslissing bevatten echter geen tegenstrijdigheden *strictu sensu* maar vormen veeleer een appreciatie van de aannemelijkheid van de verklaringen van verzoekende partij en de resultaten van opzoekingswerk verricht na het persoonlijk onderhoud. De Raad onderstreept hierbij dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de verzoeker om internationale bescherming vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. De Raad bemerkt bovendien nog dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekking met betrekking tot de door verwerende partij gedane vaststellingen, maar *in casu* niet overtuigt.

De Raad stelt vervolgens vast dat uit de verschillende stukken die verzoekende partij bijbrengt – met name de foto's en de video van S. K. en ene A. H. die zij als bijlage voegt bij haar aanvullende nota d.d. 19 januari 2021 (bijlagen 1-2) en die zij zou bekomen hebben nadat zij via Facebook deze S. K., waarvan verwerende partij stelt dat het haar broer betreft, contacteerde met de vraag om nieuwe foto's van hem en zijn vriend op te sturen zodat verzoekende partij kon aantonen dat het niet zij is die op de foto's staat – blijkt dat, in tegenstelling tot wat verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing en opnieuw herhaalt in haar nota met opmerkingen, verzoekende partij inderdaad niet de persoon betreft die staat afgebeeld op de foto die door ene S. K. op Facebook werd geplaatst. Hoewel de Raad het opvallend acht dat verzoekende partij een zogezegd wildvreemde zover krijgt om persoonlijke foto's en een video met een getuigenis aan haar over te maken en dat deze S. K. thans ook plots zijn naam verandert heeft op Facebook (zie bijlage 6 van het verzoekschrift, *printscreen* van het Facebookprofiel van S. K.) en daarnaast ook vaststelt dat de door verzoekende partij bijgebrachte (kopie van) *taskara* en schoolresultaten van haar broer (bijlagen 7 en 8 van het verzoekschrift) op zich niet kunnen aantonen dat deze S. K. haar broer niet betreft, aangezien aan deze stukken geen enkele bewijswaarde kan worden verleend daar dit slechts fotokopieën betreffen die gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden, voorts de bewijswaarde van dergelijke Afghaanse documenten hoe dan ook bijzonder relatief is nu uit de beschikbare informatie blijkt dat allerlei (ver)vals(t)e Afghaanse documenten op eenvoudige wijze tegen betaling kunnen worden bekomen (zie rechtsplegingsdossier, stuk 4, nota met opmerkingen, bijlage 1, *“COI Focus”* betreffende *“Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* d.d. 21 november 2017) en ten slotte ook nog opgemerkt moet worden dat de *taskara* van haar broer geen foto van haar broer bevat, terwijl zij zelf wel staat afgebeeld op haar eigen *taskara* (administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 1), is de Raad van oordeel dat, mede gelet op het feit dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat de naam 'K.' een veelvoorkomende familienaam is (bijlage 5 van het verzoekschrift), niet afdoende is aangetoond dat deze S. K. die woonachtig is in Kabul en die dezelfde naam draagt als haar broer, effectief de broer van

verzoekende partij betreft en dat verzoekende partij derhalve een broer heeft die in Kabul woont en studeert.

De Raad is evenwel van oordeel dat dit motief inzake haar broer S. K. een overtollig motief betreft nu immers dient te worden vastgesteld dat de overige vaststellingen in de bestreden beslissing volstaan om te besluiten dat verzoekende partij weigert een duidelijk zicht te bieden op haar werkelijke profiel, opleidingsprofiel, financiële situatie en netwerk. Meer bepaald blijft onverminderd overeind dat zij manifest ongeloofwaardige verklaringen aflegt over (i) de achtergrond van haar familie en hun financiële middelen; (ii) over hoe zij B. H., die een deel van haar reis zou hebben gefinancierd, zou hebben ontmoet; en (iii) haar niveau van opleiding. Desbetreffende vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoekende partij, zo blijkt uit wat volgt, op geen enkele manier in een ander daglicht gesteld.

Wat betreft de bijkomende verklaringen van verzoekende partij in haar verzoekschrift inzake de voedingswinkel van haar ouders, stelt de Raad vast dat deze slechts de vaststelling in de bestreden beslissing bevestigen dat deze kleine winkel, volgens verzoekende partij slechts één van de verschillende voedingswinkels in een dorp van nauwelijks 20 à 25 woningen, met moeite voldoende kon zijn om te voorzien in het levensonderhoud van de familie, temeer nu verzoekende partij zelf aangeeft dat haar familie de onverkochte goederen diende aan te spreken om rond te komen. Zoals met rede wordt gesteld in de bestreden beslissing, kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij werkelijk uit een familie komt waarin dit de enige vorm van inkomsten was.

Waar verzoekende partij bijkomende stukken voorlegt met betrekking tot de financiering van haar reizen (bijlage 4 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat verzoekende partij volhoudt dat zij haar reis deels financierde middels geld dat zij opzij had gezet en dat de rest werd bijgepast door een zekere B. H. Dit doet evenwel geen enkele afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekende partij het voorgehouden bedrag dat zij in de reis investeerde, namelijk 2.000 euro, bij elkaar gespaard zou hebben gezien het bescheiden milieu waaruit zij beweert afkomstig te zijn. Waar zij verder herhaalt dat zij via Facebook in contact kwam met B. H. en dat deze zou besloten hebben haar te ondersteunen uit welwillendheid en omdat hij MUN ambassadeur was, treedt de Raad verwerende partij evenwel bij in de vaststelling dat de door verzoekende partij uiteengezette gang van zaken over hoe zij in contact kwam met deze B. H. allerm minst geloofwaardig is. Dat verzoekende partij deze persoon lukraak zou hebben gevonden op Facebook – zij zou in 2017 zijn naam, foto's en verklaringen hebben gezien op Facebook, gevonden hebben dat hij een wijs persoon leek en hem gecontacteerd hebben – en dat deze persoon haar vervolgens, zonder verzoekende partij ooit in levende lijve te hebben ontmoet, dan ook nog eens financieel zou ondersteunen door significante delen van haar reis te bekostigen, is allerm minst plausibel. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de wijze waarop verzoekende partij met deze B. H. in contact is gekomen, hetgeen sterk doet vermoeden dat verzoekende partij op een andere wijze met deze persoon in contact is gekomen en dat verzoekende partij de waarheid niet vertelt over haar werkelijke netwerk in Afghanistan.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin de vaststelling in de bestreden beslissing weerlegt dat er zeer concrete indicaties zijn dat zij hoger opgeleid is dan zij zelf laat uitschijnen. Waar zij desbetreffend tracht aan te tonen dat een deelname aan de Model United Nations geenszins enkel is voorbehouden voor studenten door te verwijzen naar een artikel van *Best Delegate* (bijlage 9 van het verzoekschrift), stelt de Raad immers vast dat uit dit artikel weliswaar blijkt dat er 'onafhankelijke Model UN Teams' bestaan, doch nergens in het artikel wordt bevestigd dat er ook niet-studenten aan de Model United Nations kunnen deelnemen. Integendeel, uit de bewoordingen van het artikel kan worden afgeleid dat ook de onafhankelijke teams uit studenten bestaan. Verzoekende partij slaagt er bijgevolg geenszins in om de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande haar niveau en plaats van opleiding te weerleggen.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat verzoekende partij in gebreke blijft een duidelijk en waarheidsgetrouw zicht te bieden op haar (socio-economisch) profiel dat zij had voor haar komst naar België, haar opleidingsprofiel, haar financiële situatie en die van haar familie, en het netwerk waarover zij beschikt. Door haar gebrekkige medewerking op dit punt kan niet worden nagegaan of van verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich aan het willekeurig geweld in haar regio van herkomst onttrekt door zich in een ander deel van haar land van herkomst te vestigen, zoals voorzien in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekende partij zelf meent dat in haar hoofde geen risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet voorhanden is.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief inzake haar broer S. K. – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT